

30 PROSINCA, 2022 Dn

U 2022. hvalili smo Pazar i splitske buseve, smijali se vratolomijama u kulturi i pričali o susjedi Marijane Puljak... A što bi tek bez Ante?

Da Splitu nedostaje pet tisuća parking mjesta vrlo je optimistična procjena, a da će ih se u dogledno vrijeme izgraditi bar petstotinjak zvuči kao još jedna epizoda iz snova s primjesama noćne more. Jer teško je pronaći kakvu lijepu vijest i biti pozitivan, makar malih i velikih toplih ljudskih priča uvijek ima napretek.

U godini na izmaku velike su, boldirane, one Hospicija Matošić i Četiri palme koje je lavovski, s dozom splitskog dišpeta, u vijećničkim klupama gurao Ante Zoričić. Da je bilo više takvih ne bi bazenska školjka iz Spaladium Arene završila u Zadru, ne bi ni 25 tisuća razloga za Hrvatsku imao Nenad Uvodić, a ni Maja Zlokić onako turistički iz turizma uzimala tisuće.

Ne bi ni Vinko Zulim punio naslovnice, a ni Srećko Šestan jer – komedija je finita.

Zgodno je kada se neke stvari baš lijepo poklope pa se pandemijom koronavirusa pravdaju aneksi i sulude vratolomije iza zatvorenih vrata nekoliko kulturnih ustanova. I to nakon reda natezanja, reda žalopojki i koprcanja. Kažu da je pravda spora, ali dostižna. Još šokantnije zvuči kad se struka umiješa u politiku pa tobože dijeli potpise potpore i moli za milost.

Za jednima je povučena voda...

Gotovo da je autograme dijelio i župan Blaženko Boban koji je ugostio influencere, a i dalje se ne zna potpisnik tragičnog trenutka smrti triju konja na Marjanu. Trenutak popularnosti zato je dobila susjeda Marijane Puljak koja odlaže otpad van spremnika, kao i Mate Šimundić kojemu su se, baš slučajno, zvijezde i nebeska prašina posložila na zavidan način pa je izabran da bude inspektor, prosvjetni inspektor.

Nije da žalimo za njihovim prethodnicima, ali crticu demokracije pokazao je HDZ na unutarstranačkom boju u kojem je zato jednostavan posao imao Davor Matijević. U skladu s uobičajenom praksom, dosta je bezobrazno drugi ešalon HDZ-ovaca isturen u prvi plan, i to samo da odabrana ekipa pobere vrhnje, ekipa koja je i dovela HDZ do litice. Ako ništa bar je za jednima povučena voda – drugi se tek moraju iskazati.

Kad smo već kod suhe politike i politikantstva, pitanje svih pitanja nije odlagalište usred grada koje može još kratko životariti nego budući centar u Lećevici. Rokovi su gusti, lete li dani i mjeseci, a prvi kran bagera nikako da zakopa. Proces će nesumnjivo trajati godinama, baš koliko traje ova epopeja, čekanje Godota u Šilovića docu kojeg će pokrenuti, a tko drugi nego HDZ-ovac. Kad se krenulo pričati o Lećevici Ivan Vukorepa imao je desetak godina života.

Stvar je kulture i pristojnosti...

U nekim stvarima možda nisu tako sposobni, ali u drugima su nam gradski oci nevjerojatno uporni i tvrdoglavi. Dok se na sve strane zabavljamo sitnim političkim i komunalnim zastojećima o kojima više ili manje sve znamo, Pazar je dobio novo lice koje se, ruku na srce, na ovaj ili onaj način godinama sanjalo, a Siniša Gašparević je vatrenim krštenjem pokazao da vizije ima, a nadasve i hrabrosti jer nešto manje atraktivan i prizemniji posao u fazama je dobio vizuru kakvom se Split može ponositi. Baš kako ponos treba osjetiti i u splitskim busevima koji su uz taj sudbonosan input Europske unije pola koraka ispred okoline. Kad su već ceste kvrgave i vape za obnovom, barem čekanje na stanicama više ne treba biti u pretpostavkama jer je uz nešto probijanja rokova proradio i čuveni ticketing. Samo jedna stidljiva najava da će se prašina skinuti s gradskih dokumenata kojima su razmješteni i omjereni štekati diljem grada, gradskim ugostiteljima bila je dovoljna za objavu rata. Neki su svjesni svoje grješnosti nakrcane kvadrate mimo napisanog sami uklonili, a

nije za ne spomenuti i kako se i pravilnik nakratko spotaknuo jer ga je donio Ivica Puljak mjesto Gradsko vijeće. Isti taj Puljak koji je, kako kaže Mate Bulić, hodao krivom stranom i sasuo blato po Mostovki Ivani Ljilj Cvitanić, jednoj od onih koji se mogu izbrojiti na prste ruke i zbog kojih i dalje postoji vjera da stižu lijepi dani podno Marjana. Sasuo blato zbog naknade za neupisane vrtičarce, a onda sam kapitulirao.

I da će odluka o štekatima trebati na odluku pred vijeće upozoravala je neumorna predstavnica Mosta, ali, “psi laju, karavane prolaze”. Nema to veze s politikantstvom i “pokazivanjem mišića” nego s elementarnom kulturom i pristojnošću.

Puljak je u ovoj koja odmiče podnio i ostavku na mjesto gradonačelnika, prvi put otkako je Hrvatske, ali i ponovno sjeo u fotelju u Banovini.

Zapravo zbog slabih protivnika, ne i uvjerljivih poteza.

Nekima bi trebalo odalčiti koju odgojnu

Nakotilo se u međuvremenu različitih problema, afera, sumnji i dokaza najobičnije inertnosti, ali i trenutaka u kojima se policijski vrh morao pravdati i ispričavati za ponašanje nasilnika u svojim redovima. Nije da svugdje nema kukolja među žitom, ali nekima bi očito trebalo odalčiti koju odgojnu. Što s one, što s ove strane zakona jer baš ti pojedinci iznenade i u inače nestabilnim splitskim prilikama, a Split lansiraju ponovno kao “grad slučaj”. I u zadnje vrijeme prečesto baš oni koji bi mu trebali svjetlati obraz.

Da je u ulozi drugog čovjeka grada nakratko je zaboravio i Bojan Ivošević koji je zvao u kasne poslijepodneve sate i pričao o nekim nagonima vampira za koju mu je prva, i to iz Zagreba, javno terapiju propisala Marijana Puljak. Istina da nisu stranački povezani, da ih ne veže ni splitska politička scena, ali eto kako, brižno, reagira prva dama u gradu.

Samo par mjeseci kasnije Ivošević se u policijskim spisima našao i kao žrtva napada, a djelovanjem kroz mjesec posvjedočio je onu koja mu se pripisivala od početka – da nije bilo njega, ne bi ni Puljka bilo. Jer, taj Ivošević, koji bez razmišljanja reagira zbog jednog običnog teksta u tiskovini, eto i drži uzde grada dok onaj prvi čovjek službeno putuje.

Kao što i brzinom svjetlosti suvereno u propast putuje Brodosplit, a Tomislav Debeljak, gazda umirućeg škvera, hvali se da je “na stroju za rezanje limova započela obrada aluminija za Novogradnju 493”. Dok vrđanje traje na Trgovačkom sudu u Splitu, nije uspješan u tome ni da pronađe publiku koja ga još uvijek shvaća ozbiljno. Ambicije su

Aki, Srdjan, Massimo...

legitimne, a samozavaravanje je jedna česta ljudska osobina. I s vremenom, i s parama.

Parama kojih manjka i u Spaladium Areni koja nije zaključala bravu, ali samo što ključem zavrnu li nisu jer gradska ovrha na kraju je ljeta 2022. stigla kao poklon. Negdje između božićnog i novogodišnjeg darivanja.

Doček brončanih nogometaša u Splitu, zakrčena i euforična Riva podsjetila je na trenutke najvećih fešti u povijesti grada, baš onako kako se slavio Hajdukov pokal u Kupu. Reprezentacija je dokazala da se u Rusiji nije dogodila slučajnost, ali i da Split diše u ritmu Zlatka Dalića kojeg bi lijepo bilo ugostiti na nekoj novoj splitskoj fešti i obnovljenom Poljudu. Obnovljenom Poljudu, treba ponoviti.

U dvoranu Gripe nakon Božića Dalić više neće Četiri kafića upisala su svoja posljednja slova kakva su živjela zadnjih dvadeset godina, a ovih par riječi nije dovoljno za ukalupiti silnu ljubav, odricanje i život onih koji su gradili tu humanu priču već godinama.

A u ovoj na izmaku otišli su oni koji su postali uzor mnogima. Bez pretjerivanja. Aki, Srdjan Podrug, Massimo, Pele.

Adio, meštri.